

Cauza C-127/24

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

15 februarie 2024

Instanța de trimitere:

Bundesgerichtshof (Germania)

Data deciziei de trimitere:

8 februarie 2024

Reclamantă și recurentă:

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

Pârâtă și intimată:

VHC 2 Seniorenresidenz und Pflegeheim GmbH

**BUNDESGERICHTSHOF (CURTEA FEDERALĂ DE JUSTIȚIE,
GERMANIA)**

ORDONANȚĂ

[omissis]

Data la:
8 februarie 2024
[omissis]

În litigiul

GEMA Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte, [omissis]

[omissis] Berlin,

reclamantă și recurentă,

[omissis]

împotriva

VHC 2 Seniorenresidenz und Pflegeheim gGmbH, [*omissis*]

[*omissis*] Unterschleißheim,

pârâtă și intimată,

[*omissis*]

Camera I-a civilă a Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) [*omissis*]

a decis:

- I. Suspendă procedura.
- II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele întrebări privind interpretarea articolului 3 alineatul (1) a doua teză din Directiva (UE) 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10) în vederea pronunțării unei decizii preliminare:
 - 1) Rezidenții unui azil de bătrâni, exploatat în scop lucrativ, care dispun în camerele lor de conexiuni pentru televiziune și radio, către care persoana care exploatează azilul retransmite prin rețeaua sa de cabluri, concomitent, nemodificat și complet, programe de radio difuziune recepționate prin instalația proprie de recepție prin satelit, constituie un „număr nedeterminat de potențiali destinatari” în sensul definiției noțiunii de „comunicare publică” de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE?
 - 2) Definiția utilizată până acum de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, potrivit căreia pentru a putea fi calificată drept „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE este necesar ca „o operă protejată [...] să fie comunicată potrivit unei modalități tehnice specifice, diferită de cele utilizate până la acel moment, sau, în lipsă, unui «public nou», adică un public care nu a fost deja luat în considerare de titularii dreptului de autor atunci când aceștia au autorizat comunicarea publică inițială a operei lor”, este în continuare valabilă sau modalitatea tehnică utilizată mai este relevantă numai în cazurile în care retransmiterea conținuturilor recepționate inițial pe cale terestră, prin satelit sau prin cablu se realizează în internetul deschis?
 - 3) Este vorba despre un „public nou” în sensul definiției noțiunii de „comunicare publică” de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva

2001/29/CE în cazul în care persoana care exploatează un azil de bătrâni care urmărește un scop lucrativ retransmite concomitent, nemodificat și complet prin rețeaua sa de cabluri programe de radiodifuziune recepționate prin propria instalație de satelit către conexiunile pentru televiziune și radio din camerele rezidenților azilului? Pentru această apreciere este relevant aspectul că rezidenții au posibilitatea, indiferent de transmiterea prin cablu, să recepționeze pe cale terestră în camerele lor programele de radiodifuziune? Pentru această apreciere este totodată relevant aspectul că titularii dreptului au primit deja o remunerație în schimbul acordului pentru transmiterea inițială?

Motive:

- 1 A. Reclamanta este Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (denumită în continuare „GEMA”). Ea exercită drepturile de utilizare care i-au fost recunoscute de compozitori, textieri și editori muzicali.
- 2 Pârâta exploatează în Dahn un azil de bătrâni și pentru îngrijiri, în care există în secția de îngrijiri 88 de camere simple și 3 camere duble în 4 părți rezidențiale. Acolo locuiesc permanent 89 de bătrâni dependenți, care pe lângă cazare beneficiază în mare măsură și de îngrijiri și asistență. Pe lângă secția de îngrijiri, în instituția pârâtei există diferite spații comune cum sunt sălile de mese și camerele pentru petrecerea timpului.
- 3 Pârâta recepționează în instituție, prin intermediul instalației proprii de recepție prin satelit, programe de radiodifuziune (televizor și radio), pe care le retransmite concomitent, nemodificat și complet, prin rețeaua sa de cabluri, la conexiunile pentru televizor și radio din camerele rezidenților azilului. În acest mod, în toate camerele rezidențiale și de îngrijiri din azilul de bătrâni și de îngrijiri sunt furnizate semnale radio.
- 4 Reclamanta consideră că pentru retransmiterea de către pârâtă a programelor de radiodifuziune este necesară o licență și a invitat-o în zadar pe pârâtă să încheie un contract de licență.
- 5 La cererea reclamantei, Landgericht (Tribunalul Regional) a obligat-o pe pârâtă, sub sancțiunea anumitor măsuri cominatorii, să se abțină să retransmită opere muzicale transmise cu sau fără text din repertoriul reclamantei în cadrul unui program retransmis concomitent, nemodificat și complet, fără consimțământul reclamantei, prin rețeaua de cabluri din unitatea exploatată de pârâtă [...], în special de la instalația de recepție prin satelit la conexiunile din camerele rezidențiale și de îngrijiri.
- 6 În apelul formulat de pârâtă, instanța de apel a respins acțiunea [Oberlandesgericht (Tribunalul Regional Superior, denumit în continuare „OLG”) Zweibrücken,

GRUR 2023, 722]. Prin intermediul recursului autorizat de instanța de apel și a cărei respingere o solicită pârâta, reclamanta își reiterează cererea din prima instanță.

- 7 B. Admiterea recursului depinde de interpretarea articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE. Prin urmare, înainte de a judeca recursul este necesar să se suspende procedura și să se solicite Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 primul paragraf litera (b) și al treilea paragraf TFUE, pronunțarea unei decizii preliminare.
- 8 I. Instanța de apel a reținut că dreptul la încetare invocat de reclamantă nu există întrucât lipsește comunicarea publică.
- 9 Ea a arătat că deși există un act de comunicare, lipsește caracterul public al comunicării, pentru că comunicarea se limitează în speță la categoria restrânsă a rezidenților unității care, similar membrilor unei asociații de proprietari de locuințe, constituie o categorie stabilă de persoane, cu fluctuație mai degrabă redusă, foarte omogenă din punctul de vedere al structurii sale și care își are rezidența permanentă în unitate.
- 10 II. Recursul formulat de reclamantă împotriva acestei hotărâri poate fi admis dacă instanța de apel a reținut în mod eronat că retransmiterea prin cablu din litigiu nu constituie o comunicare publică în sensul articolului 15 alineatul (2) prima teză și a doua teză punctul 3, al articolului 20 și al articolului 20b alineatul (1) prima teză din Urheberrechtsgesetz (Legea privind drepturile de autor, denumită în continuare „UrhG”). Reclamanta are dreptul să invoce dreptul la încetare (a se vedea litera B punctul II subpunctul 1 de mai jos). Aspectul dacă retransmiterea prin cablu din speță îndeplinește cerințele prevăzute pentru comunicarea publică trebuie lămurit din mai multe puncte de vedere în lumina dreptului Uniunii. Mai întâi, este necesar să se clarifice dacă rezidenții azilului de bătrâni al pârâtei constituie un număr nedeterminat de potențiali destinatari în sensul definiției expresiei „comunicare publică” de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE (a se vedea litera B punctul II subpunctul 2 de mai jos). Apoi, trebuie să se clarifice dacă definiția comunicării publice în sensul articolului 3 alineatul (1) directiva 2001/29/CE, pe care o utilizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene, este în continuare valabilă – ținând seama de modalitatea tehnică utilizată – cu titlu general sau numai pentru anumite cazuri de transmitere (a se vedea litera B punctul II subpunctul 3 de mai jos). În fine, este necesar să se clarifice dacă rezidenții azilului de bătrâni reprezintă în împrejurările din speță un „public nou” în sensul definiției noțiunii de „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE (a se vedea litera B punctul II subpunctul 4 de mai jos).
- 11 1. Reclamanta poate să invoce dreptul la încetare în conformitate cu articolul 97 alineatul (1) prima teză din UrhG. Autorii, artiștii interpreți, organismele de radiodifuziune și producătorii de filme au dreptul exclusiv de retransmitere prin cablu. În cazul unei încălcări ilicite a dreptului lor ei pot cere încetarea în temeiul

articolului 97 alineatul (1) prima teză din UrhG [cu privire la articolul 97 alineatul (2) din UrhG a se vedea Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, denumită în continuare „BGH”), hotărârea din 18 iunie 2020 – I ZR 171/19, GRUR 2020, 1297 [punctul 9] = WRP 2020, 1573 – Rundfunkübertragung in Ferienwohnungen (Radiodifuzare în reședințe de vacanță), și jurisprudența citată]. Reclamanta exercită acest drept pe seama compozitorilor și a textierilor în calitate de autori.

- 12 2. În primul rând, este necesar să se clarifice dacă rezidenții unui azil de bătrâni, exploatat în scop lucrativ, care dispun în camerele lor de conexiuni pentru televiziune și radio, către care persoana care exploatează azilul retransmite prin rețeaua sa de cabluri, concomitent, nemodificat și complet, programe de radiodifuziune recepționate prin instalația proprie de recepție prin satelit, constituie un „număr nedeterminat de potențiali destinatari” în sensul definiției noțiunii de „comunicare publică” de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE (prima întrebare preliminară). De acest răspuns depinde aspectul dacă instanța de apel a reținut în mod corect că actul de valorificare relevant în speță nu constituie o comunicare publică în sensul articolului 15 alineatul (2) prima teză și a doua teză punctul 3, al articolului 20 și al articolului 20b alineatul (1) prima teză din UrhG.
- 13 a) Dreptul exclusiv al autorului de comunicare publică a operei sale [articolul 15 alineatul (2) prima teză din UrhG] cuprinde dreptul de radiodifuziune [articolul 15 alineatul (2) a doua teză punctul 3 din UrhG], așadar, dreptul de a pune opera la dispoziția publicului prin radio, televiziune, satelit, cablu sau alte mijloace tehnice similare (articolul 20 din UrhG). Dreptul de radiodifuziune și televiziune cuprinde dreptul de retransmitere prin cablu potrivit articolului 20b alineatul (1) prima teză din UrhG, așadar, dreptul de a retransmite, prin sisteme de cabluri sau sisteme de microunde în cadrul unui program retransmis concomitent, nemodificat și complet, o operă transmisă (a se vedea BGH, GRUR 2020, 1297 [punctul 11] – Rundfunkübertragung in Ferienwohnungen (Radiodifuzare în reședințe de vacanță), și jurisprudența citată). Dreptul de retransmitere prin cablu este un caz special al dreptului de radiodifuziune și televiziune și astfel un caz special de comunicare publică. Potrivit articolului 15 alineatul (3) prima teză din UrhG, comunicarea este publică atunci când este destinată publicului larg. Potrivit articolului 15 alineatul (3) a doua teză din UrhG, face parte din public orice persoană care nu este legată prin relații personale de cel care valorifică opera sau de alte persoane care primesc opera sau au acces la aceasta sub o formă nematerială. Același lucru este valabil *mutatis mutandis* pentru artiști interpreți, organisme de radiodifuziune și producători de filme, în măsura în care au dreptul exclusiv de retransmitere prin cablu [a se vedea articolul 78 alineatul (1) punctul 2, articolul 87 alineatul (1) punctul 1 prima ipoteză, articolul 94 alineatul (4) și articolul 95 din UrhG].
- 14 b) Drepturile exclusive în discuție în speță ale autorilor și titularilor de drepturi conexe de a-și comunica public operele și prestațiile prin retransmitere prin cablu au ca temei directive ale Uniunii Europene. Noțiunea de comunicare publică trebuie, așadar, interpretată în concordanță cu dispoziția aplicabilă

autorilor a articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională, cu dispoziția aplicabilă titularilor de drepturi conexe a articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2006/115/CE privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (versiune codificată), precum și cu jurisprudența corespunzătoare a Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea BGH, hotărârea din 17 septembrie 2015 – I ZR 228/14, BGHZ 206, 365 [punctele 30-41] – Ramses, și hotărârea BGH din 11 ianuarie 2018 – I ZR 85/17, GRUR 2018, 608 [punctul 22] – Krankenhausradio (Radio în spitale);, GRUR 2020, 1297 [punctul 11] – Rundfunkübertragung in Ferienwohnungen (Radiodifuzare în reședințe de vacanță), și jurisprudența citată).

- 15 c) Noțiunea de „comunicare publică” de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE și de la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2006/115/CE are două elemente constitutive, și anume actul de comunicare și caracterul public al acestei comunicări. De asemenea, această noțiune impune o apreciere de la caz la caz. În vederea unei astfel de aprecieri, trebuie să se țină seama de mai multe criterii complementare, neautonome și interdependente unele în raport cu celelalte. Întrucât aceste criterii pot avea, în diferite situații concrete, o intensitate foarte variabilă, este necesar să fie aplicate atât în mod individual, cât și în interacțiune unele cu celelalte (jurisprudența constantă; a se vedea numai Hotărârea din 20 aprilie 2023, Blue Air Aviation, C-775/21 și C-826/21, EU:C:2023:307, punctele 47 și 48 și jurisprudența citată).
- 16 aa) Instanța de apel a reținut în mod întemeiat că retransmiterea posturilor de radio și a canalelor de televiziune printr-un sistem de distribuție în camerele rezidenților din azilul de bătrâni și de îngrijiri constituie un act de comunicare.
- 17 (1) Ținând seama de obiectivul principal al Directivei 2001/29/CE, de a institui un nivel ridicat de protecție în favoarea autorilor, noțiunea de comunicare trebuie înțeleasă în sens larg, și anume astfel încât să includă orice transmitere a operelor protejate indiferent de mijlocul sau de modalitatea tehnică utilizată. O „comunicare” presupune ca un utilizator, în deplină cunoștință a consecințelor actelor sale – prin urmare, cu intenție și cu un anumit scop – , să acționeze în vederea punerii unei opere protejate la dispoziția terților care nu ar avea altfel acces la aceasta. În această privință, este suficient dacă terții au acces la opera protejată, indiferent dacă o utilizează sau nu (hotărârea BGH din 18 iunie 2020, GRUR 2020, 1297, punctul 17, – Rundfunkübertragung in Ferienwohnungen (Radiodifuzare în reședințe de vacanță, și jurisprudența citată)].
- 18 (2) Prin urmare, retransmiterea în discuție în speță a programelor de radiodifuziune în camerele rezidenților dintr-un azil de bătrâni și de îngrijiri printr-o mijloc tehnic cum este un sistem de distribuție trebuie considerată „act de comunicare” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE și al articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2006/115/CE. Pârâta a acționat în deplină cunoștință de cauză a consecințelor comportamentului său – prin urmare, cu

intenție și cu un anumit scop – în ceea ce privește retransmiterea prin sistemul de distribuție, în scopul de a face posibil pentru rezidenții unității sale accesul la programe de radiodifuziune la care nu ar fi avut altfel acces în această formă.

- 19 bb) Aspectul dacă instanța de apel a reținut în mod întemeiat că în speță nu a existat o comunicare publică trebuie lămurit în temeiul dreptului Uniunii.
- 20 (1) Instanța de apel a reținut că retransmiterea prin cablu în camerele rezidenților azilului de bătrâni și pentru îngrijiri nu constituie o comunicare publică. Chiar dacă în privința celor 88 de camere simple și a celor 3 camere duble este întrunit criteriul „unui număr de persoane destul de important”, formulat în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, rezidenții azilului nu constituie, astfel cum se impune mai departe, „persoane în general”. În speță, comunicarea se limitează la „persoane speciale”, deoarece este realizată pentru o categorie restrânsă de persoane. La fel ca membrii unei asociații de proprietari, rezidenții azilului constituie o categorie stabilă de persoane, cu fluctuație mai degrabă redusă, foarte omogenă din punctul de vedere al structurii sale și care își are rezidența permanentă în unitate. Spațiile comune oferă posibilitatea de a lua mesele împreună, de interacțiune personală și socializare a rezidenților. Spre deosebire de un hotel sau de un centru de refacere, prin alegerea azilului ca locuință pentru ultima etapă a vieții, între rezidenți există o solidaritate strânsă. Faptul că pârâta oferă îngrijiri pe termen scurt sau pentru persoanele cu dizabilități, caracterul unității sale nu se modifică substanțial. Împrejurarea că pârâta realizează retransmiterea prin cablu în scopuri lucrative nu justifică o apreciere diferită.
- 21 (2) Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, [criteriul] publicității este îndeplinit numai dacă există un număr nedeterminat de potențiali destinatari și un număr de persoane destul de important.
- 22 Există „un număr nedeterminat de potențiali destinatari” când comunicarea are loc pentru persoane în general, așadar, când nu este limitată la persoane speciale care aparțin unui grup privat [referitor la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a se vedea Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, punctul 42; cu privire la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100/CEE [în prezent, Directiva 2006/115/CE] a se vedea Hotărârea din 15 martie 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, punctul 85 și Hotărârea din 15 martie 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, punctul 34.
- 23 Prin criteriul „unui număr de persoane destul de important” se ține seama de faptul că noțiunea de public poate fi avută în vedere numai dacă se depășește un plafon minim determinat și exclude un număr de persoane prea redus sau chiar nesemnificativ de persoane vizate. Pentru determinarea acestui număr de persoane trebuie să se țină seama de efectul cumulativ care rezultă din punerea la dispoziție a operelor în favoarea potențialilor destinatari. În această privință, este relevant numărul de persoane care au acces în paralel și succesiv la aceeași operă (a se

vedea Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, punctele 40-44 și Hotărârea din 20 aprilie 2023, Blue Air Aviation, C- 775/21, punctul 54 și jurisprudența citată).

- 24 (3) Instanța de apel a reținut în mod întemeiat că numărul de rezidenți din cele 88 de camere simple și din cele 3 camere duble puse la dispoziție de pârâtă îndeplinește criteriul „unui număr de persoane destul de important”. Această apreciere este acceptată de recurentă; în această privință nu există erori de drept.
- 25 (4) Este necesar să se clarifice în lumina dreptului Uniunii aspectul dacă instanța de apel a reținut în mod întemeiat că comunicarea nu are loc în speță în sensul jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru un număr nedeterminat de potențiali destinatari, ci este limitată la persoane speciale care aparțin unui grup privat.
- 26 (a) Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că clienții unui hotel al cărui operator instalează în camerele clienților televizoare și/sau aparate de radio la care difuzează un semnal radio alcătuiesc un număr nedeterminat de potențiali destinatari întrucât accesul lor la serviciile stabilimentului respectiv rezultă, în principiu, din propria alegere a fiecăruia dintre ei și nu este limitat decât de capacitatea de primire a unității hoteliere în discuție, astfel încât într-un astfel de caz exemplificativ este vorba despre „persoane în general” (Hotărârea din 15 martie 2012, Phonographic Performance (Ireland), C- 162/10, EU:C:2012:141, punctul 41]. Soluția Curții a fost aceeași și în cazul pacienților unui centru de refacere (Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C- 117/15, EU:C:2016:379, punctul 57; cu privire la pacienții dintr-un spital, a se vedea de asemenea hotărârea BGH, GRUR 2018, 608 [punctele 34 și 35] – Krankenhausradio (Radio în spitale)). În toate aceste cazuri, accesul la respectivele prestări de servicii oferite se întemeiază în principiu pe o decizie personală a fiecărui rezident căruia i se adresează oferta și este limitată numai de capacitatea rezidențială a respectivei unități.
- 27 Pe de altă parte, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a considerat că clienții unui medic stomatolog pentru care se difuzează muzică ambientală în sala de așteptare nu sunt „persoane în general”, deoarece formează un grup de persoane a cărui alcătuire este stabilă în mare măsură și constituie un ansamblu determinat de potențiali destinatari, întrucât celelalte persoane nu au, în principiu, acces la prestările de servicii oferite de medic (Hotărârea din 15 martie 2012, SCF, C- 135/10, EU:C:2012:140, punctul 95). Nici comunicarea către un grup clar definit și închis de persoane investite cu funcții de serviciu public în cadrul unei instanțe nu se efectuează către un număr nedeterminat de potențiali destinatari, ci către profesioniști individuali și determinați [cu privire la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a se vedea Hotărârea din 28 octombrie 2020, BY (Probă fotografică), C-637/19, EU:C:2020:863, punctele 28 și 29].
- 28 (b) Este necesar să se clarifice dacă simpla împrejurare că grupul rezidenților din unitate este, potrivit constatărilor instanței de apel, foarte omogen din punctul

de vedere al structurii sale și are o fluctuație mai degrabă redusă, justifică reținerea faptului că comunicarea se realizează numai către „persoane speciale”, iar nu către „persoane în general”. În opinia instanței, răspunsul este negativ, deoarece accesul la serviciile azilului de bătrâni sunt disponibile în principiu tuturor persoanelor cărora li se adresează oferta și este limitat numai de capacitatea rezidențială a azilului.

- 29 Contrar opiniei instanței de apel, simpla posibilitate a rezidenților de a lua mesele împreună, de a interacționa personal și de a socializa între ei nu justifică reținerea unei solidarități strânse între rezidenți. În orice caz, la aprecierea ce trebuie realizată, solidaritatea care se creează între rezidenți ca urmare a exercitării acestei posibilități ar trebui să fie numai un serviciu accesoriu (bine primit) al ofertei de rezidență, îngrijire și asistență a pârâtei, fără ca prin aceasta ansamblul rezidenților să devină – astfel cum este necesar (a se vedea Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C- 117/15, EU:C:2016:379, punctul 57)) – un „grup privat” [a se vedea Kammergericht (Tribunalul Regional Superior [din Berlin], denumit în continuare „KG”), ordonanța din 10 iunie 2020 – 24 U 164/19, [punctul 26]; OLG Dresden, GRUR-RR 2023, 149 [punctul 26)].
- 30 În opinia instanței, nici dispozițiile de drept public la care se referă recurenta în memoriul în răspuns și care țin seama de faptul că rezidenții unei unități de îngrijiri necesită asistență și protecție deosebită nu au niciun efect asupra calificării din punctul de vedere al remunerației datorate autorului a retransmiterii prin cablu care are ca scop furnizarea programelor de radio și televiziune către rezidenți. În memoriul în răspuns, recurenta se întemeiază în acest context pe Heimgesetz (Legea federală privind azilele) care potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 1 are ca obiectiv protecția demnității, a intereselor și a nevoilor rezidenților din azile și care prevede la articolul 10 constituirea unui consiliu al azilului ca organism de reprezentare a intereselor. De asemenea, recurenta se referă în memoriul în răspuns la Gesetz [des Landes Rheinland-Pfalz] über Wohnformen und Teilhabe (Legea landului Renania-Palatinat privind formele de rezidență și participarea la viața socială, denumită în continuare „LWTG RP”) care are ca obiectiv potrivit articolului 1 alineatul (1) protecția, respectul și ajutorul persoanelor vârstnice, a persoanelor majore cu dizabilități sau dependente; articolul 1 alineatul (1) punctul 4 din lege prevede că aceste grupuri-țintă trebuie sprijinite să participe la viața socială și la activitățile din cadrul unității în care trăiesc.
- 31 3. În ceea ce privește celelalte condiții impuse de Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru comunicarea publică în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE, este necesar să se clarifice aspectul dacă definiția utilizată până acum de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, potrivit căreia pentru a putea fi calificată drept „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE este necesar ca „o operă protejată [...] să fie comunicată potrivit unei modalități tehnice specifice, diferită de cele utilizate până la acel moment, sau, în lipsă, unui «public nou», adică un public care nu a fost deja luat în considerare de titularii dreptului de autor atunci când aceștia au autorizat

comunicarea publică inițială a operei lor”, este în continuare valabilă sau dacă modalitatea tehnică utilizată mai este relevantă numai în cazurile în care retransmiterea conținuturilor recepționate inițial pe cale terestră, prin satelit sau prin cablu se realizează în internetul deschis (a doua întrebare preliminară).

- 32 a) Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că pentru clasificarea ca „comunicare publică” este necesar ca opera protejată să fie comunicată potrivit unei modalități tehnice specifice, diferită de cele utilizate până la acel moment, sau, în lipsă, unui „public nou”, adică un public care nu a fost deja luat în considerare de titularii dreptului de autor atunci când aceștia au autorizat comunicarea publică inițială a operei lor (Hotărârea din 7 august 2018, Renckhoff, C- 161/17, EU:C:2018:634 și jurisprudența citată). Dacă comunicare ce urmează a avea loc se realizează potrivit unui modalități tehnice specifice diferite de cea utilizată pentru comunicarea inițială nu este necesar să se examineze dacă opera este comunicată unui public nou; într-un asemenea caz, pentru comunicare este necesară direct autorizația din partea autorului (a se vedea Hotărârea din 7 martie 2013, ITV Broadcasting și alții, C- 607/11, EU:C:2013:147, punctele 24-26; Ordonanța din 21 octombrie 2014, BestWater International, C- 348/13, EU:C:2014:2315, punctul 14).
- 33 Cu toate acestea, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a considerat că pentru transmisia concomitentă, completă și nemodificată a unor programe radiodifuzate ale organismului național de radiodifuziune, cu ajutorul cablurilor, pe teritoriul național, nu este necesară autorizarea, indiferent dacă modalitatea tehnică este diferită de cea utilizată pentru comunicarea inițială, deoarece nu este vorba despre un „public nou” (Hotărârea Curții din 16 martie 2017, AKM, C- 138/16, EU:C:2017:218, punctele 26-30). Potrivit opiniei judecătorului raportor din procedura „AKM”, în respectiva speță nu ar fi trebuit avut în vedere așa-numitul aspect „tehnic” (Malenovský, în „medien und recht” nr. 3/18 – anexa, p. 14, 17 și 18).
- 34 Și în legătură cu comunicarea publică către oaspeții unui hotel (Hotărârea din 7 decembrie 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764 punctele 37-47) și ai barurilor sau restaurantelor (Hotărârea din 4 octombrie 2011, Football Association Premier League și alții, C- 403/08 et C- 429/08, EU:C:2011:631, punctele 197-199), precum și cu privire la pacienții unui centru balnear (Hotărârea din 27 februarie 2014, OSA, C- 351/12, EU:C:2014:110, punctele 27-33) și ai centrelor de refacere (Hotărârea din 31 mai 2016, Reha Training, C- 117/15, EU:C:2016:379, punctul 57) Curtea de Justiție a Uniunii Europene a examinat numai elementul „public nou”, fără să țină seama de modalitatea tehnică.
- 35 b) În speță, este vorba despre o modalitate tehnică specifică în sensul jurisprudenței Curții, întrucât potrivit constatărilor instanței de apel pârâta recepționează programele de radiodifuziune printr-o instalație de recepție prin satelit și le introduce în rețeaua sa de cablu (a se vedea Hotărârea din 7 martie 2013, ITV Broadcasting, C-607/11, EU:C:2013:147, punctul 26 și Hotărârea din 16 martie 2017, AKM, C-138/16, EU:C:2017:218, punctul 26). Cu toate acestea,

având în vedere Hotărârea „AKM”, aspectul tehnic nu este relevant în cazul în care rolul retransmițătorului se limitează la o simplă retransmitere concomitentă, completă și nemodificată a semnalului terestru cu ajutorul cablurilor (a se vedea Malenovský, în „medien und recht” nr. 3/18 – anexa, p. 14, 17 și 18). Într-o interpretare din doctrină se susține că modalitatea tehnică specifică poate constitui temei pentru a reține o comunicare publică numai în cazurile în care retransmiterea conținuturilor recepționate inițial pe cale terestră, cu ajutorul sateliților sau prin cablu se realizează în internetul deschis, întrucât numai în cazul utilizărilor online este vorba despre tipuri de comunicare pentru care este necesară totdeauna o autorizație (a se vedea Peukert, ZUM 2017, 881,887-890 [litera (e)]).

- 36 4. În ceea ce privește celelalte condiții impuse de Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru o comunicare publică în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE este în fine necesar să se clarifice dacă este vorba despre un „public nou” în înțelesul definiției noțiunii de „comunicare publică” de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE în cazul în care persoana care exploatează un azil de bătrâni care urmărește un scop lucrativ retransmite concomitent, nemodificat și complet prin rețeaua sa de cabluri programe de radiodifuziune recepționate prin propria instalația de satelit către conexiunile pentru televiziune și radio din camerele rezidenților azilului. În acest context, se pune de asemenea problema dacă pentru această apreciere este relevant aspectul că rezidenții au posibilitatea, indiferent de transmiterea prin cablu, să recepționeze pe cale terestră în camerele lor programele de radiodifuziune și că titularul dreptului a primit deja o remunerație în schimbul acordului pentru transmiterea inițială (a treia întrebare preliminară).
- 37 a) Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, „public nou” în sensul definiției noțiunii de „comunicare publică” de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE este un public care nu a fost deja luat în considerare de titularii dreptului de autor atunci când aceștia au autorizat comunicarea publică inițială a operei lor (Hotărârea din 7 august 2018, Renckhoff, C- 161/17, EU:C:2018:634, punctul 24 și jurisprudența citată). Potrivit opiniei Curții, atunci când autorizează radiodifuzarea operei sale, autorul ia în considerare, în principiu, numai deținătorii de aparate de recepție, care recepționează transmisia în mod individual sau în sfera lor privată ori familială. Deținătorul unui aparat de recepție cum este persoana care exploatează un hotel sau deținătorul unui bar ori restaurant din cauza cu care a fost sesizată Curtea pune un public suplimentar în situația de a asculta sau de a viziona o operă, iar apoi comunică opera unui public nou (a se vedea Hotărârea din 7 decembrie 2006, SGAE, C- 306/05, EU:C:2006:764, punctul 41 și următoarele; și Hotărârea din 4 octombrie 2011, Football Association Premier League și alții, C- 403/08 și C- 429/08, EU:C:2011:631, punctele 197-199; a se vedea de asemenea hotărârea BGH din 16 august 2012 I ZR 44/10, GRUR 2012, 1136 [juris punctul 18] = WRP 2012,1402 – Breitbandkabel, cablu cu bandă largă).
- 38 Curtea de Justiție a Uniunii Europene a mai statuat că deși caracterul lucrativ al difuzării unei opere protejate publicului nu este determinant pentru calificarea

unei astfel de difuzări drept „comunicare publică” (a se vedea Hotărârea din 7 martie 2013, *ITV Broadcasting și alții*, C- 607/11, EU:C:2013:147, punctul 43), acesta nu este totuși lipsit de relevanță în special în vederea stabilirii eventualei remunerații datorate pentru această difuzare (a se vedea Hotărârea din 4 octombrie 2011, *Football Association Premier League și alții*, C- 403/08 și C- 429/08, EU:C:2011:631, punctul 204; și Hotărârea din 31 mai 2016, *Reha Training*, C- 117/15, EU:C:2016:379, punctul 49).

- 39 b) În speță este astfel necesar să se clarifice dacă rezidenții azilului de bătrâni al pârâtei constituie un „public nou”, întrucât recepționează programele de radiodifuziune în camerele lor, așadar, în mod individual sau în sfera lor privată ori familială, iar pârâta care este o întreprindere diferită de organismul de radiodifuziune inițial pune semnalele de radiodifuziune la dispoziția rezidenților în cadrul exploatării în scop lucrativ a azilului de bătrâni.
- 40 În opinia instanței, problema dacă rezidenții azilului de bătrâni recepționează programele în camerele lor în mod individual sau în sfera lor privată ori familială în sensul jurisprudenței Curții se pune și în cazul în care rezidenții azilului nu aparțin unui grup privat în înțelesul jurisprudenței Curții (a se vedea punctul 19 și următoarele de mai sus).
- 41 Întrucât pârâta a invocat faptul că rezidenții au posibilitatea, independent de retransmiterea prin cablu, de a recepționa pe cale terestră programele de radiodifuziune în camerele lor, în continuare mai trebuie să se clarifice dacă această împrejurare influențează aprecierea juridică, pentru că în această privință pot fi necesare constatări suplimentare.
- 42 Este necesar totodată să se lămurească dacă pentru această apreciere este relevant aspectul că titularul dreptului a primit deja o remunerație în schimbul acordului său pentru transmiterea inițială. Acest lucru este valabil în cazul titularilor care primesc o remunerație de la emițătorii inițiali în schimbul licenței de emisie (a se vedea *Loewenheim/Flechsig*, *Handbuch des Urheberrechts*, ediția a 3-a § 47, punctul 31), nu însă și al emițătorilor înșiși ai programului inițial, pentru ale căror drepturi conexe dreptului de autor statele membre pot prevedea potrivit considerentului (16) al Directivei 2006/115/CE dispoziții de protecție mai ample cu privire la radiodifuziune sau televiziune și la comunicarea publică. În această măsură, evaluarea din cadrul aprecierii noțiunii de „public nou” ar putea fi în privința titularilor de drepturi care au primit deja o remunerație pentru difuzarea inițială mai curând în sensul că rezidenții azilului de bătrâni fac parte din publicul avut în vedere de titularii drepturilor atunci când și-au dat acordul pentru comunicarea publică spre deosebire de cazul emițătorilor care nu au primit încă nicio remunerație pentru transmiterea inițială și în cazul cărora ar putea fi avut în vedere în această privință un „public nou” atunci când o altă întreprindere realizează o retransmitere în scopuri lucrative.

[omissis]